

* *Fortuin en Zn. uit Strijen-Sas* gingen weer gewelig op Soissons (13 mei) in de C.C. Hoekse Waard tegen 4.390 duiven met: 7-8-24-27-42-75-92-93-101-118-119-131-150-165-188-218-222-238-267-309-391-469-481-495-517-590-641-710-828-892 en 944 (31 prijzen 1 op 4, 29 prijzen 1 op 5, 40 duiven mee en 72,5%). In de vereniging begonnen ze met: 3-4-9-11-18- enz. (tegen 762 duiven).

* *D. v.d. Werf uit Appingedam* was op de wedvlucht Venlo 613 mei) het sterkst in zijn eigen vereniging „De Blauwe Doffer” tegen 330 duiven met: 1-2-3-4-9-20-23-33-40-43-60-66 en 67 (13 prijzen 1 op 4, 12 prijzen 1 op 5, 17 duiven mee en 70,6%). Zowel in de O.G.C.C. en de Afdeling kwam hij niet tot dit hoge prijspercentage.

Peeters en Zoon, As: (2) vedetten van absolute wereldklasse

Als men Peter van den Eynden met Peeters vergelijkt zal hij mogelijk een bedenkelijk gezicht trekken. Maar ook het omgekeerde zal beslist wel waar zijn. Toch hebben beiden één ding gemeen. Van den Eynden blonk in het verleden uit op de vitesse en halve fond en hetzelfde kan gezegd worden van Thomas Peeters, As.

Van 1963 tot 1980 was Thomas op vitesse en halve fond schier onklopbaar. Trouwens, ook van Braakhuis is bekend dat die in het verleden op de vitesse en halve fond een hele grote was. Wat het is dat bepaalde liefhebbers bijna bij voorbaat doet lukken als ze iets beogen? Het is moeilijk onder woorden te brengen. Feit is echter wel dat er in de duivensport een aantal lieden rondlopen die „het” gewoon in de vingers hebben. Feeling voor de duif, voor haar gezondheid, die mannen zien wat er op een hok gebeurt, wat er mis dreigt te lopen. Ze verstaan ook de kunst details te onderscheiden van hoofdzaken en beseffen terdege dat het in feite noch allemaal draait om de klasse van de duif. Daarmee moet men beginnen. Is die klasse er niet dan kan men ook de rest vergeten. Het tegenovergestelde type is het soort liefhebber dat er nooit maar dan ook nooit zal komen. Ze hebben duivensport niet in de vingers en een vedetterol is voor hen gewoon niet weggelegd. Waar ze vooral in de fout gaan is het „niet zien” wat er op een duivenhok plaatsvindt en vooral het te veel oog hebben voor onbelangrijke details. Het zijn ook die mannen die het zoeken waar ze het niet moeten zoeken. In poeders, druppels, of pillen. Het laatste waaraan ze denken is de klasse van de duif. En als ze al eens menen dat ze klas op het hok moeten halen kun je er vergif op innemen dat ze juist hier de grootste fouten begaan. Ze verwarren klas met ras of wat daar voor door mag gaan. In ieder geval, ze menen dat kwaliteit ook duur moet zijn. Dat kwaliteit bij de grote namen te halen is. Dat kwaliteit hetzelfde is als pedigree. Want beste lezers de kunst te weten waar men moet zijn voor goede duiven, geloof me, het is een grote kunst. En een belangrijke. En juist die grote mannen die weten dat wel. De meerderheid der immer falende liefhebbers gaan bij die grote mannen voor veel geld slechte duiven kopen. En de grote mannen zelf? Die... halen ze voor weinig centen waar ze ook zitten. Want geloof me, je bent al heel erg ver in de duivensport als je... één duivenkrant kunt lezen. Klasse kunt onderscheiden van humbug en opgeschroefde wartaal:

Edmond de 10e Internationmaal wereldkampioen Verselle Haja en autowinnaar.

Thomas Peeters heeft altijd een goed oog gehad voor kwaliteit. Het heeft hem geen windeieren gelegd. Fond is men eigenlijk „pas” gaan spelen in 1972. Voordien was alles gericht op de vitesse en tot 1980 was het hok Peeters ook op vitesse onklopbaar. Die goede vitesse en halve fondduiven kwamen destijds van de Meurichy. Die had nog duiven van Ceulemans in Berlaar en Warre Goossens in Aarschot. Klasbakken waren het. Van „Den 132” herinnert men zich nog dat die 20 poules van 1.000 won. Ook de Oude Pol, de Oude Cahors enz. wisten wat vooruitvliegen was op de niet zo verre afstanden.

Historisch jaar

Maar de geschiedenis van het hok Peeters zou pas een spectaculaire wending nemen in 1969. Zoals vaak gebeurt door aankoop van slechts één enkele duif. Insiders weten al wat we bedoelen. De „Gouden Grijzen”. We worden altijd een beetje kriebelig als we het bijvoeglijk naamwoord „Gouden” in de duivensport zien misbruikt. Dit was *echt* een Gouden Duif. Als we zeggen dat die duif haar gewicht in goud waard bleek te zijn overdrijven we niet. Het is een veelvoud daarvan. Dat zal blijken. Interessant is hoe die duif werd gekocht. Dit gebeurde namelijk op een publieke verkoop. Ongezien en puur op afstamming. Tegenwoordig durven we dat niet meer adviseren. Maar in

die tijd, 1969, werd er kennelijk minder met afstammingen gevoeld dan nu. Waarschijnlijk omdat het grote geld nog niet zijn intrede had gedaan in de duivensport. De duif was er een van het destijds befaamde hok Lefebure. Thomas Peeters bestudeerde de afstamming van die B 65-3065077 en stond perplex. In die stamboom leek heel de elite te zitten van de destijds zo roemrijke Vlaamse fondduif. De prins van Hector de Smet, de Oude Delbars, Stichelbout, Zwarteband Oscar De Vriendt enz. Thomas bestudeerde en bestudeerde. In die duif zat alles. En hij sprak destijds bij het zien van die afstamming ook de historische woorden: „Als slechts de heif waar is wat beschreven staat dan moet het nog een goede zijn. Die duif moest hij hebben. Ook moet gezegd dat de kleur hem wel iets deed. Enfin, om een lang verhaal kort te maken, die grijze duivin werd ongezien gekocht. Het verhaal wil trouwens dat Lefebure zierend was toen hij hoorde dat Peeters de duif had gekocht. Hij had namelijk de intentie hem (haar) door een ander terug te laten kopen omdat hij drommels goed wist welk een waarde dit duifje had.

Thomas kreeg dus die duif op het hok en het moet gezegd, ze viel alleszins mee in de hand. De bedoeling was nu met dit soort fond te gaan spelen. Fond klonk toen nog een beetje vreemd in Belgisch Limburg. Niemand speelde immers fond, maar sluw als Peeters is besepte hij destijds al dat wat hij beoogde, nationale bekendheid in de duivensport, alleen bereikt kon worden op de fond.

Niet direct

Toch moet gezegd dat het even duurde voor die, wat later zou blijken historische aankoop, van de Gouden grijzen, vruchten af zou werpen.

Want hoe hoog de verwachtingen ook gespannen waren de nakomelingen van de Gouden Grijzen bakten er gewoonweg niets van. Op de halve fond tenminste. En Thomas Peeters ging „van het gedacht” uit dat op halve fond toch minstens gevlogen moest kunnen worden, zelfs al betrof het pure fondduiven. De eigen soort echter bleek klassen beter. Toen hij zo goed als op het punt stond heel die grijze soort te elimineren wil het toeval dat ene Guy Groenen de duiven eens kwam letten van een halve fondvlucht. Hij zag de duiven, die Grijze soort, weliswaar te laat van de vluchten arriveren, maar het leek alsof ze jodelend uit het luchtruim gestort waren. Energie te over.